

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a Mgr. Jiřího Gottwalda v právní věci žalobce **ComDis s.r.o.**, se sídlem v Ostravě-Mariánských Horách, Kalvodova 1087/2, zastoupeného Mgr. Marcelem Zachvejou, advokátem AK Zachveja & Blaško, s.r.o., se sídlem v Ostravě-Moravské Ostravě, 28. října 108, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem v Praze 4 – Michli, Budějovická 1387/7, o přezkoumání rozhodnutí Celního ředitelství Ostrava ze dne 18.3.2011 č.j. 2147/2011-140100-21, ve věci celního dluhu,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Celního ředitelství Ostrava ze dne 18.3.2011 č.j. 2147/2011-140100-21 ve výroku II., kterým bylo rozhodnuto, že se *ve výroku dodatečného platebního výměru Celního úřadu Ostrava čj. 408-14/09-146300-031 doručeného odvolateli dne 7.9.2009 text na 2. straně „Dodatečně vyměřené dovozní clo ve výši 84.593,-- Kč (slovy: osmdesátčtyřtisícpětsetdevadesáttříkorunčeských)“ nahrazuje textem „Dodatečně vyměřené dovozní clo ve výši 129.676,-- Kč (slovy: stodvacetdevěttisícšestsetsemadesátšestkorunčeských)“*. Zbývající části výroku napadeného rozhodnutí zůstávají nedotčeny., **je n i c o t n é .**

- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 7.808,- Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Martina Zachveji, advokáta AK Zachveja & Blaško, s.r.o., se sídlem v Ostravě-Moravské Ostravě, 28. října 108.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou žalobou se žalobce domáhal vyslovení nicotnosti výroku II. napadeného rozhodnutí Celního ředitelství Ostrava (jehož působnost přešla s účinností od 1.3.2013 dle ust. § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, v platném znění na Generální ředitelství cel – dále jen „žalovaný“) ze dne 18.3.2011 č.j. 2147/2011-140100-21, když tímto výrokem bylo změněno rozhodnutí Celního úřadu Ostrava ze dne 7.9.2009 č.j. 408-14/09-146300-031, které bylo doručeno žalobci dne 7.9.2009, a to způsobem specifikovaným ve výroku II. napadeného rozhodnutí.

V žalobě žalobce uvedl, že v napadeném výroku II. žalovaný rozhodl o změně výroku prvoinstančního rozhodnutí, které však ve výroku I. téhož (napadeného) rozhodnutí prohlásil za nicotné. Podle žalobce je nepřipustné, aby jedním rozhodnutím odvolacího orgánu bylo totéž prvoinstanční rozhodnutí ve výroku I. prohlášeno za nicotné a ve výroku II. změněno. Z napadeného rozhodnutí je přitom zřejmé, že žalovaný se snaží jedno a totéž rozhodnutí Celního úřadu Ostrava, jakožto správního orgánu I. stupně (dále jen celní úřad) ze dne 25.5.2009 č.j. 408-14/09-146300-031 účelově rozlišovat, když ve výroku I. je označuje jako rozhodnutí „*které bylo připojeno a předáno odvolateli jako součást návrhu kontrolního protokolu č.j. 408-15/09/146300-031 datovaného 28.5.2009...*“ a ve výroku II. je označuje jako rozhodnutí „*doručené odvolateli dne 7.9.2009*“. V obou případech se však jedná o rozhodnutí označené shodným č.j. 408-14/09-146300-031. Obdobná účelovost rozlišování jednoho a téhož rozhodnutí na dvě různá je zřejmá z odstavce [36] odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde žalovaný rozhodnutí označuje jako rozhodnutí „*ve verzi ke dni 22.6.2009*“. Žalobce poukázal na ust. § 32 odst. 2 písm. b) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších právních předpisů (dále jen ZSDP), podle kterého je součástí rozhodnutí datum podpisu rozhodnutí, které je dnem vydání rozhodnutí. Podle tohoto výslovného zákonného ustanovení je pro okamžik vzniku rozhodnutí rozhodné datum jeho podpisu. Datum doručení je pak zcela irrelevantní. Fakticky tedy existuje pouze jediné prvoinstanční rozhodnutí, tj. dodatečný platební výměr celního úřadu ze dne 25.5.2009 č.j. 408-14/09-146300, o němž žalovaný ve výroku I. napadeného rozhodnutí rozhodl, že je nicotné a ve výroku II. totéž rozhodnutí změnil. Žalobce zdůraznil, že celnímu úřadu nic nebránilo, aby po řádném ukončení následné kontroly (tj. po 28.8.2009) vydal nové rozhodnutí. Žádné nové rozhodnutí však vydáno nebylo; jediným vydaným rozhodnutím je dodatečný platební výměr ze dne 25.5.2009 č.j. 408-14/09-146300. Podle žalobce tedy napadené rozhodnutí ve výroku II. samo o sobě trpí vadami, které

vyvolávají jeho nicotnost. V další části žaloby (bod III. žaloby) žalobce pro případ, že by soud neshledal výrok II. napadeného rozhodnutí nicotným, alternativně rozvedl důvody, v nichž spatřuje nezákonnost výroku II.

Žalovaný ve vyjádření uvedl, že nesouhlasí s argumentací žalobce vztahující se k názoru, že napadené rozhodnutí je ve výroku II. nicotné. Zdůraznil přitom nutnost vycházet ze skutkového stavu věci, který založil nezbytnost vypořádat se ve výroku I. napadeného rozhodnutí se správními akty, které objektivně trpěly vadami, jak je popsáno v odůvodnění napadeného rozhodnutí [III.A.]. Žalovaný uvedl, že se v rámci odůvodnění rozhodnutí o odvolání náležitě vypořádal s otázkou, zda se v případě písemností označených jako „rozhodnutí“ (viz identifikace v části I. výroku) skutečně jednalo a mohlo jednat o náležité správní akty. Zejména v části [31] odůvodnění jsou popsány skutkové okolnosti podstatné pro zkoumanou otázku prokázání řádného doručení napadeného rozhodnutí, na jejichž základě nelze než konstatovat, že se nejednalo o projednání závěrečného kontrolního protokolu jako finálního výstupu z dané kontroly celních orgánů, přičemž je zřejmé, že kontrolní skupina poskytla kontrolované osobě další lhůtu k vyjádření do 26.6.2009, a to pro doplnění jejího vyjádření ještě před faktickým ukončením následné kontroly. Prokazatelně se tak jednalo o úkon provedený před projednáním závěrečného kontrolního protokolu. Bylo tedy chybou kontrolní skupiny celního úřadu, že vyhotovila platební výměr a předložila jej k podpisu služebnímu funkcionáři v okamžiku, kdy nebylo ukončeno důkazní řízení a završena následná kontrola. Podle žalovaného za situace, kdy vedle sebe existovala písemnost označená jako platební výměr předaný jako součást pouhého návrhu kontrolního protokolu a rozhodnutí řádně doručené po řádně ukončené následné kontrole spolu se závěrečným kontrolním protokolem, bylo nutno určit, který z těchto aktů lze považovat za správní akt v souladu s právními předpisy. Žalovaný podotkl, že žalobce rovněž vycházel z data doručení platebního výměru, tj. z data 7.9.2009, proti němuž podal řádný opravný prostředek, tj. nepodal ho proti aktu připojenému k návrhu kontrolního protokolu před vlastním ukončením kontroly. Žalovaný se proto nedomnívá, že by napadeným výrokem II. měnil platební výměr, který byl v předchozí části výroku prohlášen za nicotný. Dále žalovaný poukázal na ust. § 32 odst. 1 ZSDP, podle něhož bylo možno v daňovém řízení ukládat povinnosti nebo přiznávat práva jen rozhodnutím a tato rozhodnutí byla pro příjemce účinná jen tehdy, byla-li jim řádným způsobem doručena nebo sdělena. V odůvodnění rozhodnutí o odvolání bylo jednoznačně prokázáno, že listina označená „*dodatečný platební výměr č.j. 408-14/09-146300-031 ze dne 25.5.2009*“ sice byla podepsána oprávněným služebním funkcionářem dne 25.5.2009, ale při jednání konaném dne 22.6.2009 nebylo předmětem jednání doručení tohoto platebního výměru v souvislosti s ukončením následné kontroly. Prokazatelně se jednalo toliko o seznámení kontrolované osoby se zjištěními následné kontroly a s výsledky prověřování správnosti údajů v celních prohlášeních roku 2006 uvedených v kontrolním protokolu ze dne 28.5.2009 č.j. 405-15/09/1463-031, a to s cílem předat kontrolované osobě návrh kontrolního protokolu. Žalovaný se proto domnívá, že nedošlo k řádnému doručení platebního výměru a chybou celního úřadu zůstal přílohou pracovního návrhu kontrolního protokolu. Žalovaný zdůraznil, že žalobce sám jednoznačně vymezil, že odvoláním napadá rozhodnutí doručené dne 7.9.2009, a to v příslušné odvolací lhůtě. V další části vyjádření se žalobce zabýval námitkami argumentujícími nezákonnost výroku II. napadeného rozhodnutí uvedenými v žalobě. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že pracovníci celního úřadu provedli u žalobce následnou kontrolu ve smyslu ust. § 127 zákona č. 13/1993 Sb., celního zákona, v platném znění (dále jen celní zákon). Kontrolní protokol, v němž jsou uvedena kontrolní zjištění, byl vyhotoven dne 28.5.2009 pod č.j. 408-15/09/146300-031. Jeho nedílnou součástí byly mj. dodatečné platební výměry ze dne 25.5.2009 č.j. 408-12/09/146300-031, č.j. 408-13/09/146300-031 a č.j. 408-14/09/146300-031. Kontrolní protokol byl dále doplněn dne 15.6.2009 o další kontrolní zjištění, v této podobě jej zástupce žalobce převzal dne 22.6.2009. Dne 28.5.2009 byl dále sepsán protokol o doručení písemnosti, který však nebyl podepsán. Z úředního záznamu ze dne 29.5.2009 vyplývá, že jednání dne 28.5.2009, na němž měl být projednán kontrolní protokol a předány dodatečné platební výměry, vůbec neproběhlo z důvodu nepřítomnosti žalobce. Kontrolní protokol včetně příloh (tj. dodatečných platebních výměrů) byl zástupci žalobce předán v rámci ústního jednání dne 22.6.2009, kde byl současně dohodnut termín k vyjádření žalobce do 26.6.2009. Dodatečné platební výměry pak byly zástupci žalobce zaslány spolu se sdělením ze dne 22.8.2009 č.j. 408-47/09/146300-031 a dle doručky, jejíž kopie je založena ve správním spise, byly zástupci žalobce doručeny dne 7.9.2009. Dne 17.9.2009 podal žalobce proti dodatečným platebním výměrům odvolání. Na jeho základě byla rozhodnutí celního úřadu ze dne 25.5.2009 č.j. 408-14/09/146300-031 a č.j. 408-13/09/146300-031 zrušena rozhodnutími žalovaného ze dne 2.2.2010 č.j. 509/2010-140100-21 a č.j. 509/2/2010-140100-21. Ve vztahu k třetímu z rozhodnutí napadených odvoláním bylo v rámci odvolacího řízení doplněno dokazování a následně dne 18.3.2011 bylo vydáno napadené rozhodnutí žalovaného, který ve výroku I. dodatečné platební výměry č.j. 408-12/09/146300-031, č.j. 408-13/09/146300-031 a č.j. 408-14/09/146300-031 ze dne 25.5.2009, které byly připojeny a předány odvolateli jako součást návrhu kontrolního protokolu č.j. 408-15/09/146300-031 ze dne 28.5.2009 v souladu s ust. § 105 odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, v platném znění (dále jen daňový řád) shledal nicotnými, poněvadž trpí vadami, jež je činí zjevně právně neuskutečnitelným. Ve výroku II. napadeného rozhodnutí pak žalovaný podle ust. § 116 odst. 1 písm. a) daňového řádu ve výroku dodatečného platebního výměru č.j. 408-14/09/146300-031 doručенého odvolateli dne 7.9.2009 změnil text způsobem vymezeným v tomto výroku II.

Podle ust. § 76 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen s.ř.s.) zjistí-li soud, že rozhodnutí trpí takovými vadami, které vyvolávají jeho nicotnost, vysloví rozsudkem tuto nicotnost i bez návrhu. Pokud se důvody nicotnosti týkají jen části rozhodnutí, soud vysloví nicotnou jen tuto část rozhodnutí, jestliže z povahy věci nevyplývá, že ji nelze oddělit od ostatních částí rozhodnutí.

Podle ustálené judikatury správních soudů je nicotným takový správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí. K nicotnosti soud přihlíží z úřední povinnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 22.7.2005 č.j. 6 A 76/2001-96, publikovaný ve Sb. NSS pod č.

793/2006). V posuzované věci nastala situace, kdy realizace napadeného výroku II. rozhodnutí žalovaného je absolutně nemožná, a to z toho důvodu, že výrokem I. téhož rozhodnutí bylo totéž rozhodnutí, které je následným výrokem II. měněno, samotným žalovaným prohlášeno za nicotné. Z povahy věci vyplývá, že rozhodnutí, které bylo prohlášeno nicotným, nemůže být nijak měněno, neboť uznaný fakt jeho nicotnosti jakoukoliv další dispozici s výrokem takového rozhodnutí vylučuje. Na tomto závěru nic nemůže změnit ani skutečnost, že žalovaný rozlišuje v obou výroci napadeného rozhodnutí mezi dvěma vyhotoveními téhož rozhodnutí, kdy jedno bylo vyhotoveno jako příloha kontrolního protokolu ze dne 28.5.2009 a druhé bylo doručeno žalobci dne 7.9.2009. Krajský soud shodně s žalobcem považuje toto rozlišení za nesprávné. Podle ust. § 32 odst. 2 ZSDP mezi základní náležitosti rozhodnutí nepatří způsob doručení rozhodnutí a kritériem rozlišení mezi jednotlivými vyhotoveními téhož rozhodnutí proto nemůže být datum jeho doručení. Prvostupňové rozhodnutí v posuzované věci je pouze jedno, a to rozhodnutí vydané dne 25.5.2009 pod č.j. 408-14/09/146300-031. Rozhodným pro právní účinky vydaného rozhodnutí je tedy datum jeho vydání spolu s řádným způsobem doručení. Z obsahu správního spisu je dovoditelné, že ani žalobce nespojoval vyhotovení dodatečných platebních výměrů, které byly součástí kontrolního protokolu ze dne 28.5.2009 a jejich předání zástupci žalobce dne 22.6.2009 s okamžikem řádného doručení rozhodnutí, neboť vůči nim nikdy nepodal odvolání. Odvolání podal až na základě řádného doručení platebních výměrů, k němuž došlo dne 7.9.2009 prostřednictvím České pošty. Názor žalovaného, že v posuzované věci bylo nutno rozhodnutím určit, který z těchto aktů (přičemž rozlišujícím kritériem je právě datum jejich doručení) lze považovat za správní akt vydaný v souladu s právními předpisy, krajský soud z důvodů shora rozvedených nepovažuje za správný. Jestliže však za dané situace přesto žalovaný přistoupil k tomu, že dodatečné platební výměry ve výroku I. svého rozhodnutí prohlásil za nicotné, pak jeden z těchto dodatečných platebních výměrů, jímž je rozhodnutí č.j. 408-14/09/146300-031, v dalším, tj. napadeném výroku II. téhož rozhodnutí nemohl následně změnit v obsahu jeho výroku, neboť tento správní akt již neexistoval. Pokud tak učinil, je nutno tento výrok II. označit za nicotný.

Na základě shora uvedené právní argumentace krajský soud v souladu s ust. § 76 odst. 2 s.ř.s. vyslovil nicotnost výroku II. napadeného rozhodnutí.

Jelikož krajský soud zrušil napadený výrok II. rozhodnutí žalovaného pro nicotnost, nezabýval se dalšími námitkami žaloby poukazujícími na nezákonnost téhož výroku, když zákonnost lze zkoumat jen u správního aktu, který existuje (srov. přiměřeně rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 29.10.1993 č.j. 6 A 25/92-27).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalobci vznikly náklady řízení zaplacením soudního poplatku ve výši 2.000,- Kč a dále v souvislosti s právním zastoupením, a to za 2 úkony právní služby po 2.100,- Kč a 2x režijní paušál po 300,- Kč (§ 6 odst. 1, § 7, § 9 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění). Odměna právního zástupce žalobce byla zvýšena v souladu s ust. § 35 odst. 8 s.ř.s. o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je povinen odvést podle zvláštního předpisu, celkově tedy náhrada právního zastoupení činí částku 5.808,- Kč. Celkové náklady řízení představuje částka 7.808,- Kč. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen o.s.ř.), týkající se nabytí právní moci rozhodnutí, stanovil

soud žalovanému k plnění lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (ust. § 154 odst. 5 s.ř.s., § 159 a § 168 o.s.ř.). Podle ust. § 149 odst. 1 o.s.ř. za použití ust. § 64 s.ř.s. zavázal soud žalovaného zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 14. února 2013

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu